

Dievo atvaizdas

***„Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą,
pagal Dievo atvaizdą jį sukūrė; vyrą ir moterį jis
juos sukūrė.“
Pradžios 1:27***

Filosofai mums sako, kad žmogus, koks jis yra šiandien, yra kur kas protingesnis ir pažangesnis nei bet kada anksčiau istorijoje. Jie teigia, kad evoliucija mus atvedė iki šio taško. Teiginys, kad kiekviena karta yra daug protingesnė už ankstesniąją, buvo padarytas todėl, kad mokslininkai savo skaičiavimais nustatė, jog žmogus žemėje egzistuoja milijonus metų ir tobulėja su kiekviena karta. Kadangi kiekviena karta tapo pažangesnė, jie daro išvadą, kad žmogus dabar pasiekė labai aukštą lygį. Ar ši filosofija teisinga?

Kiek džiaugiamės, kad didis visatos Kūrėjas suteikė mums informacijos šaltinį, iš kurio galime sužinoti, kas yra tiesa, o kas – tik filosofija. Jis pakvietė mus, sakydamas: „Eikime į Viešpaties namus“, ir įžengę į jo mokymosi namus, rasime paties Dievo liudijimą apie žmogų. Psalmių 122:1

Iš šio šaltinio, Biblijos, sužinome, kad žmogus yra „iš žemės“ ir kad Dievas jį sutvėrė iš „žemės dulkių“. (1 Korintiečiams 15:47; Pradžios 2:7). Įkvėpdamas arba įliejdamas į jį „gyvybės kvėpavimą, ... žmogus tapo gyva siela“. Šiame glaustame žmogaus sukūrimo aprašyme nėra net menkiausio užuominos apie vienos gyvybės formos evoliuciją iš kitos arba apie mažiau sudėtingos rūšies virsmą į

sudėtingesnę būtybę. Dievas sukūrė kiekvieną rūšį kaip atskirą ir savitą gyvybės rūšį, kaip skaitome Pradžios knygos pirmajame skyriuje. Po kiekvieno žingsnio, žengto ruošiant žemę gyvybei palaikyti, ir po kiekvieno atskiro augalų, žuvų, paukščių ir žemės gyvūnų sukūrimo Dievas paskelbė, kad „tai buvo gera“. Pradžios knyga 1:10, 21, 25, 31

Pradžios knygos 1:26, 27 skaitome, kad „Dievas tarė: „Sukurkime žmogų pagal mūsų atvaizdą, pagal mūsų panašumą“. Dievo teiginyje pastebime, kad jis pasiūlė daugiskaitinę mintį: „Tegul jie viešpatauja jūros žuvims, padangių paukščiams, gyvuliams, ... ir visiems ropliams, ropojančioms žemėje“. Iš šio pareiškimo akivaizdu, kad kai Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą, „sukūrė juos vyru ir moterimi“, jis turėjo omenyje, kad tiek Adomas, tiek Ieva įvairiais būdais bus gana panašūs į jį patį.

Žodžiai „paveikslas“ ir „panašumas“ hebrajų kalboje reiškia panašumą arba pavyzdį. Žmogus buvo sukurtas kaip Dievo pavyzdys. Kaip tobulas žmogus, Adomas, buvo Dievo pavyzdys? Tikrai ne savo kūno atžvilgiu. Mūsų Kūrėjas yra kur kas pranašesnis būtybė – dvasinė būtybė – o žmogus yra tik kūniška būtybė, kilusi iš žemės. Tačiau mūsų Kūrėjas tam tikrais atžvilgiais tikrai sukūrė žmogų kaip savo atvaizdą. Iš dalies šis panašumas, arba atvaizdas, glūdėjo žmogaus gebėjime mąstyti, prisiminti, suvokti tiek abstrakčias, tiek tiesiogines idėjas, daryti moralinius sprendimus ir turėti intelektualinių bei estetinių savybių.

Tobulam žmogui, Adamui, buvo suteikta Dievui būdinga sąžinės savybė, leidžianti jam atskirti gėrį nuo blogio. Jam buvo suteikta laisva valia, kad jis galėtų visapusiškai naudotis savo pasirinkimo

galiomis. Jei taip nebūtų, žmonija būtų tik mašinos, o mūsų veiksmus kontroliuotų kas nors kitas. Tačiau taip nėra. Jei taip būtų, nebūtų galimybės naudotis gebėjimais ar talentais, taip pat nebūtų galimybės ugdyti individualų charakterį. Ši pasirinkimo laisvė, žinoma, gali būti gera arba bloga, priklausomai nuo to, kaip ji naudojama.

Adomas pasirinko nuodėmę

Adomas, tas nuostabus, pirmasis sukurtas žmogus, buvo apdovanotas visomis fizinėmis ir dvasinėmis gėrybėmis. Visa jo aplinka buvo paruošta taip, kad užtikrintų jo gerovę. Kūrėjas labai aiškiai nurodė Adomui, kad jei jis paklus teisiam Dievo įstatymui, jis gyvens; jei nepaklus Dievo teisingam įsakymui, jis mirs (Pradžios 2:15–17). Kūrėjo nurodymai buvo labai paprasti. Adomo atsakomybė už tai, ar jis bus vertas gyventi amžinai Edeno rojuje, priklausė nuo jo paties pasirinkimo laisvės. Deja, jis buvo paskatintas pasirinkti nuodėmę per nepaklusnumą. Dėl jo nuopuolio iš tobulumo visa žmonija, kurią Adomas ir leva pagimdė, gimė nuodėmėje ir paveldėjo mirties bausmę. Psalmių 51:5; Romiečiams 5:12

Nuodėmės ir mirties viešpatavimas tęsiasi ir tęsis tol, kol bus įvykdytas Dievo tikslas, dėl kurio Jis tai leido, ir ateis laikas jam baigtis. Savo meile Dievas suteikė atpirkėją, išgelbėtoją, netgi savo mylimą Sūnų, Jėzų Kristų, kuris „paragautų mirties“ už kiekvieną žmogų (Hebrajams 2:9). Šis žmogaus išgelbėjimas nuo jo teisingo mirties nuosprendžio buvo nemokamos malonės „dovana“. Romiečiams 5:15-18

Dėl mūsų pirmųjų tėvų nuopuolio į nuodėmę ir per daugelį praėjusių šimtmečių tos savybės, kurios nuo pat pradžių žymėjo žmogų kaip sukurtą pagal savo

Kūrėjo atvaizdą, pastebimos tik palyginti nedidelėje visos žmonijos dalyje. Iš tiesų, kai kurie kilnūs žmonės stengėsi puoselėti tokias Dievo didingo charakterio malones; tuo tarpu kiti tik apsimetė esą dieviški. Šis apsimetimas gali sukurti malonų išorinį elgesį, tačiau jų širdyse gali būti mažai tikro charakterio tyrumo, kuriuo Dievas sukūrė mūsų pirmuosius tėvus.

Kadangi Dievas negali dirbti su tais, kuriems trūksta tikrųjų malonių, Jis uoliai ieškojo tų žmonių, kurie iš savo esybės gelmių rodė gailėstingumo ir meilės savybes. Juos Jis per amžius globojo, kad įgyvendintų savo planą. Pažvelkime į vieną iš šių globotinių, kuris didžiąją savo gyvenimo dalį rodė kai kurias iš šių geriausių savybių. Tai buvo Dovydo sūnus Saliamonas.

Pamokos iš Saliamono

Saliamono pasirinkimo laisvė vėlesniais metais privedė jį prie to, kad jis tapo savo daugybės žmonių reikalavimų auka, ir dėl to jis labai nepatiko Dievui. Tačiau jaunystėje jis buvo labai Dievo palankiai vertinamas. Atrodė, kad Saliamonas paveldėjo iš savo tėvo rūpestingumą, gebėjimą valdyti, dėkingumą už Viešpaties gerumą, kurį Dovydas anksčiau buvo išmokęs prie šventojo pranašo Natanos kojų.

Kai Dovydas paseno ir tapo per silpnas valdyti, jo sūnus Saliamonas, būdamas vos dvidešimties metų, prisiėmė sunkią atsakomybę valdyti Izraelį. Mes galime gerai įvertinti maldą, kurią Dovydas ištarė savo mylimo sūnaus vardu. Tie, kurie yra tėvai ir turi sūnų, gali lengvai suprasti Dovydo rūpestį dėl Saliamono. Mes jaučiame tą patį jausmą savo sūnų

atžvilgiu, kad jie rastų malonę Dievo akyse ir eitų su Juo dorai.

1 Kronikų 28:9, 10 užrašyti žodžiai, kuriuos Dovydas tarė savo sūnui: „O tu, mano sūnau Saliamone, pripažink savo tėvo Dievą ir tarnauk Jam iš visos širdies bei noriai, nes Viešpats ištiria kiekvieną širdį ir supranta kiekvieną troškimą bei kiekvieną mintį. Jei Jo ieškosi, Jis bus tau rastas; bet jei Jį apleisi, Jis tave atmestų amžinai. Dabar apsvarstyk, nes Viešpats tave išrinko pastatyti namus kaip šventovę. Būk stiprus ir atlik tą darbą.“

Viešpats pasirinko Saliamoną šventyklos statybai, kuri buvo Dovydo visos gyvenimo svajonė. Padedamas ir patiriamas ištikimo Dievo pranašo Nataną bei turėdamas Dievo palankumą, Saliamonas greitai įsijautė į savo tėvo planą pastatyti Šventyklą. Jis žinojo, kad Izraelio gerovė priklauso nuo jų laikymosi Dievo Įstatymo ir Jehovos garbinimo.

Saliamonas prašo išminties

Iš didelės meilės Dievui Saliamonas aukojo tūkstantį deginamųjų aukų Gibeone. Jis taip norėjo patikti Dievui, kad paruošė šią didžiulę auką savo Kūrėjui. Būdamas Gibeone, jaunas karalius sapnavo sapną, kuriame jam pasirodė Viešpats (). (1 Karalių 3:5). Dievas tarė Saliamonui: „Paprašyk, ko nori, kad tau duosiu“, ir Saliamono atsakymas buvo nuostabus – toks, kuris galėjo kilti tik iš mylinčios širdies. Saliamonas tarė: „Aš esu tik mažas vaikas: nežinau, kaip vykdyti savo pareigas. ... Duok savo tarnui supratingą širdį, kad galėčiau teisti tavo tautą ir atskirti gėrį nuo blogio, nes kas gi gali teisti šią tavo didžią tautą?“ 1 Karalių 3:7–9

Dievas įvertino nuoširdų Saliamono širdies troškimą. Jis nuostabiu būdu išklausė jo prašymą, suteikdamas Saliamonui „išmintingą ir supratingą širdį“. Tarp netobulų žmonių daugiau niekada nebuvo rasta kito, kuris sugebėtų spręsti taip išmintingai kaip Saliamonas (1 Karalių 3:10, 12). Dėl jo nesavanaudiško prašymo Dievas taip pat pažadėjo: „Aš tau daviau ir to, ko neprašei: turtų ir garbės, kad per visą tavo gyvenimą tarp karalių nebūtų kito tokio kaip tu. Jei eisi mano keliais, laikysiesi mano įstatymų ir įsakymų, kaip ėjo tavo tėvas Dovydas, tada aš pratęsiu tavo dienas.“ 1 Karalių 3:13, 14

Kai Saliamonas pabudo iš savo sapno, jis džiaugėsi supratęs, kad savo prašymu patiko Dievui. Jis atvyko į Jeruzalę ir aukojo taikos aukas bei deginamąsias aukas prieš Sandoros skrynią (1 Karalių 3:15). Netrukus po to jis ėmėsi didžiojo uždavinio – pastatyti Izraelio šventyklą, kaip nurodė Viešpats.

Šventyklos statyba

Prisimename, kaip visos šventyklai skirtos akmenys ir rąstai buvo paruošti, apdoroti ir pažymėti pagal savo vietas, ir tik tada, kai buvo paruošti, jie buvo atgabenti į statybvietę (). Kiekviena dalis puikiai tiko, ir viena su kita sujungta be plaktuko, kirvio ar geležinio įrankio garso. (1 Karalių 6:7). Nors kiekviena šio didingo Šventyklos dalis buvo paruošta skirtingose vietose, kai jos buvo atgabentos į vietą, skirtą jos statybai, nieko nereikėjo keisti.

Kokia tai pamoka krikščioniui! Neturime nė akimirksniui manyti, kad galime neatsakingai leisti laiką ir kad, kai priartėsime prie savo gyvenimo pabaigos, staiga, stebuklingai, būsime tinkami savo vietai karališkoje

šventykloje. Dabar yra pasirengimo laikas. Turime būti formuojami, drožiami, šlifuojami ir skaičiuojami dabar, kad užimtume ypatingą vietą, kurią Viešpats numatė mums savo dvasinėje šventykloje.

Suprantame, kad Saliamono šventykla vaizdavo didesnę statinį. „Jūs esate gyvojo Dievo šventykla“, – sakė Paulius (2 Korintiečiams 6:16). Laikas formotis ir dirbti ruošiantis Dievo dvasinei šventyklai yra dabar. (1 Korintiečiams 3:9; Efeziečiams 2:10; Filipiečiams 1:6; 2:12,13). Kai visos dalys, arba nariai, bus paruošti per savo krikščionišką gyvenimą – paruošti šitame „kreivame ir iškrypusiame“ pasaulyje – jie bus įdėti į savo tinkamą vietą simbolinėje dangiškojoje Šventykloje. Filipiečiams 2:15

Su Saliamono šventyklos pašventinimu buvo susijusios daug džiaugsmingų šventės. (1 Karalių 8:65, 66). Danguje ir žemėje bus didelis džiaugsmas, kai Kristus, dvasinė Dievo Šventykla, bus užbaigta, surinkta ir kai į ją įžengs Dievo šlovė. Visa žemė gaus naudos iš tos Šventyklos užbaigimo ir bus palaiminta, kaip ir fizinis Izraelis pasiekė savo klestėjimo viršūnę Saliamono karaliavimo laikotarpiu. Efeziečiams 2:19-22; Apreiškimo 3:12; 21:22-26

Mūsų dienos

Palikę išmintingąjį karalių Saliamoną šioje jo gyvenimo stadijoje, grįžtame prie mūsų dienų apmąstymų. Pastebime, kad Dangiškojo Tėvo kvietimas vis dar skamba tiems, kuriuose Jis mato bent dalį pirminio žmogaus panašumo į save. Tie, kurie turi pirmines meilės ir paklusnumo Dievui savybes, atsiliepia į dar didesnę kvietimą ir tarnystę

nei Saliamonas ar kiti praeities amžių kilnūs veikėjai. Pats faktas, kad vis dar matome žmones, kurie pašvęsta savo gyvenimą Dievui, pasiryžę eiti jo viengimio Sūnaus pėdomis, mums yra įrodymas, kad šis pašaukimo darbas ir su juo susijęs šlifavimas, drožimas bei formavimas vis dar tęsiasi. Suprantame, kad tai iš tiesų yra būdas įgyvendinti išgelbėjimo planą, kurį seniai pasiūlė Dangiškasis Tėvas. Be to, žinome, kad viskas veikia kartu gėriui tiems, kurie myli Dievą, tiems, kuriuos Jis pašaukė pagal savo tikslą: „Kuriuos Jis iš anksto pažino, tuos ir iš anksto paskyrė būti panašiais į Jo Sūnaus atvaizdą, kad Jis būtų pirmagimis tarp daugelio brolių.“ Romiečiams 8:28, 29

Ši Rašto vieta mums sako, kad iš anksto nustatyta grupė – bažnyčia – turi būti Dievo Sūnaus, kuris taip pat yra Tėvo atvaizdas, kopijos. Kaip krikščionys, nė vienas iš mūsų šiame gyvenime negali tapti tobulas, kaip buvo Jėzus, kad ir kaip stengtumėmės. Mes taip pat negalime šios garbės prisiimti savo pačių sprendimu. Jei buvome pakviesti tapti Jėzaus pėdomis einančiais pasekėjais, šią garbę mums suteikė Dievas. 1 Tesalonikiečiams 2:12; Hebrajams 5:4

Tai paaiškina šį klausimą, nes kai žiūrime į savo brolius krikščionis, suprasdami, kad jie gavo tą patį kvietimą, kurį gavome mes, atitinkamai branginsime jų bendrystę. Mes priėmėme Tėvo kvietimą su dėkingomis širdimis – jo maloningą Jėzaus aukos suteikimą, leidžiantį mums įžengti į šį santykį. Tai darydami ir apsilikdami mūsų Gelbėtojo teismo drabužį, kad paslėptume savo netobulumus, tapdami priimtini Dievui Jėzaus išpirkimo aukos nuopelnų dėka, mes mielai pašvęstame viską, kad

pradėtume daryti tai, kas patinka mūsų Dangiškajam Tėvui, net jei tai mums kainuotų daug. Izaijo 61:10; Romiečiams 12:1; Efeziečiams 1:5-7

Prieš žengdami šį svarbų žingsnį, turime maldingai apmąstyti, ką reiškia eiti Jėzaus pėdomis ir tapti jo atvaizdu. Mūsų jausmai turi būti nukreipti į tai, kas aukštybėse (Kolosiečiams 3:2). Naujoji valia, naujas protas turi ugdyti Dvasios vaisius ir malones. Norint tapti Jėzaus atvaizdu, reikia nuolat stengtis ugdyti ir rodyti šias charakterio savybes (Galatams 5:22,23; 2 Petro 1:5-7). Reikia siekti visų jausmų, kurie patinka Dievui ir yra suderinti su Viešpaties Dvasia, nors tai užtruks visą gyvenimą, kol Dangiškasis Tėvas mus formuos.

Reikia ne tik rodyti meilę Viešpačiui, Tiesai ir broliams, bet ir jausti meilę bei užuojautą pasauliui. Kad būtume panašūs į Viešpatį Jėzų, turime giliai rūpintis dejuojančia kūrinija – netgi savo priešais, tais, kurie mus piktdžiugiškai išnaudoja. Mato 22:37–39; Jono 13:34, 35; Luko 6:27,28

Širdies paklusnumas

Patarlių 4:23 rašoma: „Saugok savo širdį su visais uolumu, nes iš jos kyla gyvenimo šaltiniai.“ Jėzaus pėdomis einančiųjų atveju mūsų teisė būti Dievo dvasinės Šventyklos dalimi bus nustatyta pagal tai, kaip mes dabar ugdome savo širdis. Mes turime šį „lobį moliniuose induose“, o pasaulio naštos ir mūsų kūno silpnybės bandys atitraukti mus nuo mūsų tikslo. (2 Korintiečiams 4:7). Tačiau, kaip ir tėvas Adomas, karalius Saliamonas ir net mūsų Viešpats Jėzus, mes taip pat turime laisvą pasirinkimą spręsti, kam atiduosime savo širdies paklusnumą. Mes nebuvome priversti tarnauti Viešpačiui, Tiesai ar

broliams. Tai yra mūsų laisvas pasirinkimas. Žvelgdami į Jėzų, mes galime tapti panašūs į Jį. Mūsų troškimas eiti tuo keliu, kuriuo ėjo Jėzus, yra kilnus. Mūsų tikslas – užimti vietą Šventykloje, į kurią Tėvas mus taip maloningai pakvietė, ir ją pasiekti galima tik tapus panašiais į jo mylimo Sūnaus atvaizdą. Romiečiams 8:29; 2 Korintiečiams 3:18

Galbūt mes esame susimąstę, kokia bus patirtis, jei būsime ištikimi, prisikėlę kaip dvasinės būtybės, kai būsime palaiminti nuostabia privilegija išgirsti žodžius: „Gerai, geras ir ištikimas tarnas: buvai ištikimas mažose dalyse, aš tave paskirsiu valdovu daugelio dalykų: jeik į savo viešpaties džiaugsmą“ (Mato 25:21). Šventasis Raštas mums pateikia tam tikrą informaciją šiuo klausimu.

Už uždangos

Apaštalas Paulius mums sako: „Jei esame suvienyti [Jėzaus] mirties panašumu, tai būsime ir jo prisikėlimo panašumu“ (Romiečiams 6:5). Koks yra mūsų Viešpaties „panašumas“ nuo jo prisikėlimo? Hebrajams 1:3 mums sako, kad Jėzus yra „tikslus atvaizdas“ arba tikslu Dievo kopija! Tie, kurie ištikimai seka Jėzaus aukos ir tarnystės pėdomis ir kurie „kantriai tęsdami gerus darbus siekia šlovės, garbės ir nemirtingumo“, taps panašūs į savo Viešpatį ir Galvą – visi Dievo dieviškosios šeimos nariai. Romiečiams 2:7

Yra dar viena mintis, susijusi su fraze „tikslus atvaizdas“. Tiesa, kad mūsų Viešpats, būdamas „Logosu“, savo ikžmogiškame angeliniame būvyje buvo panašus į Tėvą. Netgi atėjęs į žemę kaip žmogus, jis buvo panašus į Dievą, nes jo charakteris visada buvo visiškai suderintas su Tėvo charakteriu.

Tačiau apaštalas Paulius mums sako, kad Jėzus dabar „sėdi dešinėje Aukščiausiojo didybės“, būdamas paklusnus iki mirties, netgi mirties ant kryžiaus. Dėl to Dievas jį labai išaukštino ir suteikė jam vardą, kuris yra virš visų vardų. Jėzus dabar dar labiau atitinka nematomo Dievo „atvaizdą“, dalydamasis dieviškąja prigimtimi. Hebrajams 1:3; Filipiečiams 2:8,9; Kolosiečiams 1:15

Taip pat skaitome: „Žiūrėkite, kokią meilę Tėvas mums parodė, kad būtume vadinami Dievo sūnumis; todėl pasaulis mūsų nepažįsta, nes jo nepažino. Mylimieji, dabar mes esame Dievo sūnūs, ir dar neatsiskleidė, kuo būsimė; bet žinome, kad, kai Jis pasirodys [graikų k.: taps matomas], būsimė panašūs į Jį; nes matysime Jį tokį, koks Jis yra. Ir kiekvienas, kuris turi šią viltį Jame, apsivalo, kaip ir Jis yra tyras.“ 1 Jono 3:1-3

Taigi matome, kad mūsų Viešpats Jėzus dabar yra tikslus Dievo atvaizdas ir panašumas, nors mūsų Dangiškasis Tėvas buvo ir visada bus didesnis už visus. (Jono 10:29; 14:28; 1 Korintiečiams 15:24-28). Jėzus gavo šį atlygį dėl savo ištikimos tarnystės. Jis niekada nesvyravo savo paklusnume vykdyti Tėvo valią, nepaisydamas kainos. Dievas jį labai išaukštino, ir Jis nori padaryti tą patį „pavadintiems, išrinktiems ir ištikimiems“ bažnyčios nariams, Jėzaus nuotakai, Jo kūnui. (Apreiškimo 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Korintiečiams 12:12,27). Šie bus prikeliami pagal Viešpaties Jėzaus atvaizdą. Tai nuostabus pažadas, kurį mes galime ir paveldėsime, jei būsimė paklusnūs ir ištikimi net iki mirties! (Apreiškimo 2:10). Paulius tai išreiškė taip: „Jūs nusimetėte senąjį žmogų su jo darbais ir apsirengėte naujuoju žmogumi, kuris atsinaujina pažinime pagal

to, kuris jį sukūrė, atvaizdą.“ „Kaip mes nešiojome žemiškojo [Adomo] atvaizdą, taip ir nešiosime dangiškojo [Dievo panašumo] atvaizdą.“
Kolosiečiams 3:9, 10; 1 Korintiečiams 15:49